

Mennyire rühelltem már a sok karácsonyi, babaarcú Máriát, meg bölcsnek szánt nézésű, kettőt sem szóló Józsefeket. De még jobban beleborzongtam a húsvéti Jézusokba, amint ide-oda vonultak, csak porzott sarujuk mögött

a hollywoodi Szentföld, majd végül felemelték a szemüket, és elkiáltották, amit kellett, hogy Hélo, héló, lám, a... Sok furkó amerikai rendező és az égszínkéek szemű, fogpaszta-fogsorú színészek.

54 Méhes Károly

AZ UTOLSÓ FELTÁMADÁS (Meg annyi titok)

Tessék visszakapcsolni, mégis mit képzeli, jött a visítás a hátam mögül. A süket mama volt, aki ki-kiveti magát az ágyból. Olcsó trükk, hogy aztán mindenki összefusson, és ha még korholják is, megéri, mert körülötte ugrál a fél osztály.

Az ezredes indult neki a 7-esből a vécé felé, a járókerettel zörögve.

A faszomnak szórakozik már? Élvezi?, reccsent rám.

A maga faszának szórakozom, csakis, mondom neki kedveskedve, de azért visszanyomtam a Dunára.

Sose látta még, mi?, vetettem oda féloldalasan az öregasszony felé. Ez nem Poirot, Böbe néni. A Poncius Pilátus a gyilkos, haha!

Böbe néni csak legyintgetett felém. Toll a fülibe, aranyom. Itt demokrácia van, azt nézzük, amit mindenki!

Ezt férfiak nem értik, ugye Böbe néni?, gurult elő a teakonyhából Cili nővér. Jó pasi ez a Jézus!

Az öregasszony vihogni kezdett, és megint legyintgetett párat. Nekem a Kajafás jobban tetszik!

Feltápáskodtam, és hogy kerüljem a menekülésnek még a látszatát is, a vé-céajtóhoz ugrottam.

Jöjjön, ezredes elvtárs, hadd segítek. Elvégre emberek vagyunk.

A magas, fehér üstökű férfi a járókerettel lökte be az ajtót.

Lófaszt, mormogta. Én már nem vagyok ember. Aztán a maga mögött behajtott ajtó mögül folytatta, De ne örüljön, mert maga sem!

Igazából a legrettenetesebb az emlékezés.

Hogy mindenről eszembe jut valami. Semmi sem történhet csak úgy, hogy jön, lezajlik, és azzal vége. Mindennek van előzménye, következik valamiből, mint egy végtelen DNS-fonál, tekeredik bennem az emlékezés.

Egy égdörgés sem képes csak egy égdörgés lenni.

Égdörgések százai, ezrei dörögnek ilyenkor, képek dörögnek, nem is hangok.

Mezők dörögnek, régi udvarok dörögnek, hirtelen elsötétülő nyári szobák dörögnek.

Kurva egek kurva dörgései.

Nem kelek fel. Csukja be az ablakot az a kurva Eta nővér.

Azt mondja, Gambrinusz bácsi, az isten megáldja, a tévéhez ki tud futni, 55 mi? De hogy az ablakot betegye...

Beteszek neked, gondolom, de minek gondolom. Rögvest nagy, selyembugyogós női fenekék jelennek meg az égdörgés mellé, szétnyíló, vastag combok. Láttam már ilyet, hát még szép, hány nő ágaskodott kicsit, nekem háttal, hogy kihajoljon és behúzza a kinti ablaktáblákat, mert vihar közeleg, és egy rendes háziasszony ilyenkor igyekszik gyorsan ablakot csukni. Vagy nem közelgett semmiféle barom vihar, csak ahhoz, amit következett, jobb, ha zárva voltak az ablakok.

Új Forrás 2015/10 – Méhes Károly: Az utolsó feltámadás
(Megannyitók)

Úgy kezdődött, hogy Bea szokás szerint megszívatott, mondván, nem tud a Somikáért menni az oviba, hát ki marad hülyének, csakis én. Bevágni magam a kocsiba, és nyargalni, mert az óvónők, főleg az a szörnyella pofájú Mara, úgy tud nézni az utolsónak érkező apukára, mint egy pedofil gyilkosra. Kanyarodás a Szabadság és a Mártírok sarkán. Belerongyoltam a sárgába, mert egy apa siet a fiacskájáért.

És akkor durr. Valami test, tompa dobbanás, fék. Ott feküdt a zebrán. Kiugrom, mint egy eszelős, erre ki néz rám?

Az apa a fiára.

Fater, basszus, a pirosban?

Erre mit mond?

Rég láttalak, te nyavalyás.

Kijött a boltos a pékségből, egy fodrásznő és egy hentes. Eléggé frekventált sarok. Mind bámult dermedten, aztán, amikor megérették, hogy nem két elmebetegről van szó, egyszerre kezdtek el kajabálni. A leghangosabb a hentes volt, ragaszkodott hozzá, hogy rendőrt kell hívni, ez nem családi vircsaft, amit el lehet intézni azzal, hogy a drága csemete befuvarozza az elütött papáját az ambulanciára.

Ilyen fiam lenne, agyon is vágnám, tette hozzá. A boltos, aki magassága miatt akár törpe is lehetett volna, rögvest helyeselni kezdett, és alig túlzoán annyit fűzött hozzá, hogy Köcsögök a mai fiatalok. Tutira lefogadom, hogy fiatalabb volt nálam egy ötössel, minimum.

Mondom, Fater, oda kell érni Somiért, kibírod, vagy fáj nagyon?

Ha láthatom az unokámat, akkor nem számít.

Tipikus.

Sejthettem, hogy sakkozni volt, ilyenkor az megy, hogy lejátszanak három palack partit a Havasi Józsiával, akivel ezer éve együtt tolták a zenekari árok bugyraiban.

Az ügyeleten jött a végső fejmosás. Egy ragyás fiatal dokinő, nem érdekelte, hogy három generáció áll előtte szeretetben, egymásra találva.

És ha belső vérzése lett volna az édesatyjának?

Így mondta, konzekvensen, „édesatyja”.

56 Azt feleltem, nem látszott rajta semmi, mármint a fateron, vagyis az édesatyámon. Simán felállt, mondtam, maga ült be az autóba.

Azt maga nem tudhatja. Mi maga, orvos tán?

Mondtam, nem, webdizájner vagyok.

Sejthettem volna, bólintott ajkát biggyesztve.

Soma rángatott, Beus ötödször hívott, fel kellett vegyem, mire rögtön sikítani kezdett, Mi?, A kórházban?

Majd egy perc múlva. Ja, csak az apád?

Soma bömbölni kezdett, amikor meghallotta, hogy a papa most nem fog neki mesélni. Pedig azt a mesét akarta hallani, milyen volt ez, hogy majdnem megkrepált, mert az apu áthajtott rajta.

Fater sem komplett, ő súgta meg Somának, hogy igazából miért vagyunk itt. És kacsintott hozzá, De pszt, ez titok!

Mért csak kérdésekben vagyok képes gondolkodni egy ideje?

Mért, hogy másnap reggel azt álmodtam, hogy a konyhaasztalnál ülő Beust leöntöm forró vízzel, és ő nem sikít fel, csak néz rám, és lassan kezdi el szedegetni a leforrázott haját, az ujjai végéről lerázva a csomókat? És reggel, a valódi reggelben, amikor beléptem a konyhába, egy nagy fazék állt a tűzhelyen, tele vízzel, és amikor rettegéstől elhaló hangon megkérdeztem Beust, mi a jó náthásnak a forró víz, csak megvonta a vállát, A te zsebkendőidnek, ha már csak ruhazsebkendőt képes használni a nagyságos úr. A tél végén egyszer ki kell főzni őket, ezt még én is tudom!

Mért nézett rám úgy megint, mint az utóbbi időben szinte folyamatosan, mint aki vállalja ezt a mártíriumot, hogy kifőzi az agybajos férje zsebkendőit? Mért mondtam azt, a fazékba pislantva, hogy Már forr..., amikor még nem forrt? Mért fordult az ablak felé Beus, és meredt az udvarra, így válaszolván, Azt hiszem, ezt végképp rám bízhatod?

Mért ilyen egy szombat reggel?

A Balogh Margit főorvosnő másnap toppant be a kórterembe, ahol megfigyelésre benntartottak. Csípőre tett kézzel állt oda az ágya végébe, és csak ennyit mondott, Grambrinusz, drágám, most megvagy, nem eresztelek!

Tudtam, ehhez a mondathoz több mint ötven éve vette a levegőt, most végre kimondta. A halálos szerelem azon fajtájáról volt szó az esetében, amibe sosem halnak bele az érdekelt felek, inkább örökre élteti őket.

Gimnázium, második osztály, diákbál. Igazából az az érthetetlen, hogy mért

nem jött össze; hogy mi nem, sejtethető, bár azt sem lehet tudni. Végül egy Teri nevű lány vette el a szüzességemet. Egy Teri. Színházi büfés. Talán, mert ilyen tiszta maradt minden köztük Margittal, azért.

Úgy igazából sosem gondoltam rá. Pláne nem vágyként.

Most mégis azt éreztem, hogy ez nem szar. Megvagyok valakinek, sőt, 57
valakiben, a lelke mélyin. Szép emlékként dédelget évtizedek óta.

Még akkor is, ha nincs rettenetesebb, mint az emlékezés rabsága.

Mintha ez az egész egy láthatatlan infúzió keresztül csöpögött volna belém. Azzal a borzongató sejtelemmel kiegészülve, hogy ő az. A Balogh Margit.

Így kerültem külön szobába.

Kivizsgálunk, édesem, rendelkezett a főorvos asszony, hadd lám, mi lett belőled hatvankettő június 16-a óta.

Mért, mi volt akkor?

A bankett, te kis zseni. Ennyit sem tudsz? Akkor láttuk egymás utoljára. Bár én tudtam rólad. A sógorom lányát tanítottad fuvolára.

Tényleg? Hogy hívták?

Váczi Vanda.

Emlékszem rá, kedves kislány volt, bár nem egy őstehetség. Mi lett belőle?

Most éppen árufeltöltő francia diplomával. Ez van. Nem mindig jönnek be az álmok.

Áll az ágyam végében és néz, és hol mosolyog, hol elkomorul az arca. Egy főorvosnő a 4. C-ből.

Az a másik. Az álmok. Faszomba az álmokkal, de tényleg. Mit keresek a szamarkandi piacon, hosszú köpenyben, az is lehet, hogy egyenesen kaftánban, és botladozó asztalkámról mit árulok? Nagy gerjedelem van bennem, valamiféle kereskedői hév, amit utoljára gyerekként éreztem, amikor játékautót cseréltem körzőre, meg effélék; azok a tranzakciók jártak valami torokban dobogó izgalommal, hogy sikerüljön megszerezni, amit kinéztem magamnak, és ehhez bevettem az akkoriban meglévőnek képzelt alkudozói tehetségemet. Tudtam ígérni, hitegetni, föllenteni, ha kellett. Ugyanezt éreztem most is, ahogy az előttem sodródó tömegből valakinek megfogtam a karját, pláne, ha megállt előttem, ahogy magyarázni kezdtem, olyasfajta érzéssel, mint aki nem biztos a sikerében, és ha majd megbukom mint árus, az biztos szar lesz, de most még jó, itt a lehetőség, eladni, oda adni, megdicsőülni általa.

A tévé előtt ülve jött a folytatás. Valamelyik közel-keleti ország zsvajgjó piacáról készült riportban beszélt valaki, aki nagyon ismerősnek tetszett, de az ezredes kellett, hogy ráébredessen, Bassza meg, elgázoltkám, ha nem tudnám, hogy egy tökkelütött magyar, azt hinném, maga hadovál abban a turbánban.

És természetesen Eta nővér is akkor tipegett át a színen, felpillantva a tévére, majd rám nézve, Jé, Gambrinusz úr, mert úr lettem, amióta kiderült, hogy a főorvos asszony privátim betege vagyok, le sem tagadhatná, hogy maga az!

Csak legyintettem feléjük, és közben azt gondoltam, hogy nem akarok 58 én semmit sem letagadni. Igenis, amikor nem a kórházban csücsülök, mivel elgázolt a fiam, a szamarkandi piacon adok-veszek, mert egyszerűen jól esik; és ráadásul még egy sereg dolgot művelek, csupa olyasmit, amiről még álmodni sem merek!

Balogh Margit a labor kis forgószekén ült, kezében a leletekkel.

Édes kis bogaram, hát van itt minden.

Doktor Bágyog, kellő tisztelettel a hangjában, elsorolta gyorsan, mint amikor a jó tanuló felel.

Fehérvérsejt-süllyedés, koleszterin, pajzsmirigy. És a bal tüdőn lévő foltok... A főorvos asszony leeresztette a papírlapokat, és kinézett az ablakon. A hatalmas daru épp feléjük fordult. A vízszintes, egyre közelítő kar végén egy betongerendát egyensúlyozott. Már több mint egy éve zajlott a felújítás, miközben itt az ötödiken ugyanúgy dolgoztak, mintha mi sem történné.

Doktor Bágyog is odanézett.

Ha egyszer véletlenül beköszön ide egy ilyen baszom oszlop...

Szép halál lesz, Nándikám!

A fene tudja. Lehet, hogy nekem kicsit romantikusabb elképzeléseim vannak a szép halálról.

Ó, szóval maga egy romantikus, nézett rá Balogh Margit. Eddig fel sem tűnt.

Azzal fogta a leleteket, és felállt.

Majd kérek egy Pet CT-t..., itt pillanatra megtorpant a mondattal, majd lassan, már-már pajkos hangon fűzte hozzá, a Gambrinusz bácsinak.

Aztán egyenesen az orvosi szobába sietett.

Ki ügyel ma?

Ökrös doktornő.

Jó, mondja meg neki, hogy átveszem az ügyeletet. Nyugodtan menjen haza délután. És holnap?

Nézzük csak... Ahmed doktor.

Tőle is. A többit majd meglátjuk. Na, mit néz úgy, galambocskám? Maga még nem látott engem ügyelni. Én úgy ügyelek, de úgy...!

És Balogh Margit különös kacajt hallatva indult vissza a szobájába, amitől a főnővér teljesen libabőrös lett.

Mindenki irigyel, és mégis azt érzem, hogy minden egy nagy szar.

Ezt az irigylést is mennyire unom.

Cicához járok fodrászhoz emberemlékezett óta, de ha sejteném, miért. Sose voltunk különösebben jóban a suliban. Okésan megcsinálja a hajamat, de hogy mért ragadtam ott nála? Mindenütt ott ragadok.

Minden alkalommal azt fújja, hogy így Beuskám, úgy Beuskám, szerinte baromi mázlista vagyok a Lacival, a Somival, meg hogy a hárpia anyósomat szépen elvitte a rák, és mennyit örököltünk, és azt csinálhatom, amit szeretek.

Mit tudja ez a lüke kis tyúk, mit szeretek?

Amikor én sem tudom!

És közben egyre inkább belegyönyörödöm a gondolatba, hogy minden nappal fogy a fiatalságom, vagy már nem is az, egyszerűen az életem. Bámulom magam a tükörben, és nem tudom, kit nézek. A pöttyöket figyelem, a festékfoltokat, a ráncocskákat, a mélyülő vonásokat, a mélyülő pórusokat, és az eszem megáll, hogy ezt az egyre idegenebb testet ugyanúgy hívják, Beuskázzák, én is ugyanúgy felelem a melanoma-szűrésen vagy bárhol, hogy igen, született, itt, ekkor, anyja neve. És haját csináltatok és körmöt csináltatok, meg szempillaspirált és különböző kenceficéket válogatok nagy szakértőként, mert máshoz már nem is értek, és egy pillanatra még elégedett is vagyok, igen, király, kifizettem harminckétezret, hát hatnia kell. Aztán ülök megrogyva.

Persze, közben van Laci, meg van Somi, meg anyám, aki az én anyjanevém, de mindez együtt, az egész olyan végtelenül rajtam kívül álló és klisészerű. Egy férj, akit szeretni kell, egy gyerek, akit szeretni kell és törődni vele, egy anya, akinek hálás kell lenni mindenért, meg még bónusznak az öreg fater, Laci apja.

Azt hiszik, hogy ők én vagyok, mindenki bennem él.

Csak én nem vagyok sehol, még akkor sem, ha megiszom egy üveg Unicumot, az is valahová máshová folyik el, a kurva életbe.

Legközelebb megmondom Cícának, vágja le a hajamat fél centisre. Akkor majd néznek a szemükkel, nahát, Beus, ez te lennél, meg sem ismertelek...!

Ne ismerjenek meg.

Amikor bejöttek az udvarról, Soma továbbra is minden áron Csenge mellett akart maradni, ezért a kislány mellé telepedett a padra, és ott kezdett átöltözni. Mara néni rögvést rádörrent. Kis szívem, neked nem ott a helyed, te repülő vagy, nem?

Soma ijedten nézett rá, de aztán összeszedte a bátorságát.

A Bálint beteg, üres a helye.

A dadus közelebb lépett.

Mi a jeled?

A repülő.

És hol a repülő?

Ott, mutatott a másik pad felé a kisfiú.

Akkor fogd a cuccod, és ott öltözz. Ennyit már igazán tudhatnál.

Soma lassan, folyamatosan Csengét nézve átvonult a másik helyre, a
60 repülővel megjelölt fogashoz.

Mi van?, jött be Olgi néni.

Mi, az, hogy fogja magát, és beül a szülő helyére.

Ki?

Az izé a, a Soma, bökött a fiúcska felé a fejével Mara néni.

Olgi néni kettőt tapsolt.

Gyerünk, öltözni gyorsan! Utána kézmosás.

A mosdóknál Soma megint Csenge mellé furakodott.

Anyukám azt kérdezte tegnap, ha születne egy kistestvérem, mit szeretnék,
fiút vagy lányt.

És mit mondtál?, kérdezte Csenge felcsillanó szemmel.

Hogy egy teknősbékát.

Mit szólt erre?

Azt, hogy hülyegyerek vagyok. Utána meg sírni kezdett.

Mara néni jelent meg az ajtóban.

Nem pancsol! Nem pocsékolja a vizet! Aki kész van, az ajtónál sorakozik!

Krumplifőzeléket tálaltak fasírtpogácsával.

Na és? Ennyi idősen akár meg is bolondulhatok már, nem?

Az én édes jó Lajosom több mint három éve a sírban. Lajcsikám Torontóban, Eszti Londonban. És akkor odahozták tálcán a kamaszkori szerelmemet. Már nem olyan, mint akkor volt, de ki olyan? Meg aztán, érdekli a halált, de nem engem. A semmi, ami történt, egyszerre képes mindenné válni. Hányszor jutott eszembe ennyi idő alatt Gambrinusz Árpád? Tudja fene. Néha. Olyan sejtelemként. Ködképként. Amikor az én édes jó Lajosom a Mártikájával kavart, aztán meg a Gyöngyivel, akkoriban talán. De nem bosszúállásképp. Nem azért, hogy én is, és megkeresem, és akkor velem majd jól. Arra ott volt Egon. Ő lett a revansszemély. És semmivel sem több. Mint ahogy tudtam, hogy Lajosomnak sem helyettem kell a Mártika, se a Gyöngyike. Élni akart kicsit, illetve azt hitte, ha velük van, él. Mindannyian élni próbálunk, nem? Gambrinusz nem ezért lebegett elő. Több volt ennél. Ő lett a mi-lett-volna-ha. Aminek, tudom, ugyanúgy semmi értelme sincs, de akkor is. Nem kutattam utána, alapvetően nem érdekelt, mi lett vele, hogyan él. Egyszer került szóba, amikor Vandácska fuvolázni tanult. A sógornóm mondta, hogy szereti a tanárát, és itt említette a nevét. Csak szerintük iszik. Mert néha alkoholszagú a lehelete. Aztán, hogy a gyerek érezte vagy ők? Mindegy.

Ha az ember lánya közel a hetvenhez ugyanúgy gürizni kényszerül, mint bármikor korábban, ebben se legyen válogatós. Főleg, hogy nem is válogat, hanem kap. Nagy betűkkel, ráadásul. KAP.

*Leszoltam Kotász kollégának a Pet CT-ügyben, mert azért izgat az a tüdő.
Soron kívül megnézi holnap. Nagy kegy!*

61

Az ezredes csúnyán végezte. Kora este a szoba közepére vizelt, aztán elindult a folyosón, ki tudja, hová, és egy-két szarkupacot hagyott maga mögött. A Cilikétől megkapta a magáét, csak akkor már mindegy volt neki.

Úgy álltunk ott, mint valami ingyencirkuszban.

Vagy lehet, hogy nem is. Csupán azt néztük, hogy milyen sors vár ránk.

Még valami vezérfélének is kineveztek.

Gambrinusz úr, szóljon már rá a többiekre, hogy menjen vissza mindenki a helyére, legyen szíves.

Én meg mint valami rossz rendőr egy rossz filmben, elkezdtem mondani, Emberek, feküdjenek vissza az ágyukba, nincs itt semmi nézni való.

Nem nagyon mozdult senki. Mintha megdelejezte volna őket, hogy egy nővér törőlpapírral felszedi a kupacot a műanyag padlóról, aztán a vödörbe mártogatott moppal végigtörli a folyosót.

Nem sokkal később hallottuk az ezredes ordítozását, Meg akarnak ölni! Feri, Ferikém, meg akarnak ölni! Aztán felugrott, és a kispárnával kezdett el csatázni. Ütötte-verte a Cili nővért, aztán Kásás tanársegédet. Most már nem csak azt látta, hogy őt meg akarják ölni, hanem látta a fiát holtan, akit elrejtettek az erkély sarkában.

Nagy nehezen leszerelték, és odaszíjagták az ágyához.

Amikor megérkezett Balogh Margit, az ő utasítására tolták át az idegosztályra.

Utána bejött hozzám és megállt az ágyam előtt.

Gambrinusz, remélem, te jó fiú leszel, nem kell lekötözzelek, mondta.

Dehogy, feleltem, már így is bőven le vagyok kötelezve. Híven követem a főorvos asszony utasításait.

Elmosolyodott, egy pillanatra komolyra váltott az arca, majd megint mosolygott.

Ezt szeretem. Voltaképp ezt szerettem volna mindig is.

Kicsit megvontam a vállam.

Türelem rozsdát terem, sütöttem el Havasi Joci barátom bárgyú viccecskáját.

Nem addig a!, emelte fel az ujját. Nálam van az olajozó kanna is. És ma én ügyelek, tudtad? Meg holnap is. Sőt, lehet, hogy most már örökké.

Ezen már meg kellett rökönyödnöm kissé.

Ne már, örökké?

Bizony, van örökké. Te vagy rá az élő példa, Gambrinuszom!
És egy szemöldökemelintéssel távozott.

Egyre gyakrabban vagyok totál lesüppedve.

62 *Vagyis irtóra fáraszt sok minden. Ami korábban nem. A közlekedés, a szarakodó autósok, a rövid zöldék, a hosszú pirosok. A sorok. Ha belépek egy boltba vagy a postára, ha háromnál többen állnak, már fordulok is ki, sűrű anyázások közepette. Leprásként utálok ilyenkor az embereket, majdnem komolyan azt gondolom, hogy azért állnak ott, azért mennek át előttem a zebrán jó lassan, hogy engem szívaszanak, és akkor a jó kurva anyukájukat.*

A Beus meg, nem tudom.

Ennyi lenne a megőrülök érted-től a megőrülök tőled-ig? Csak az idegelés megy. Vagyis menne, ha Csárli nem lenne. Együtt tököltünk a rajzsakkörön tizenöt éve, most meg őrző-védő a Tecsóban. Azért járok ebbe a tök gáz boltba, hogy beszélni tudjak veled. Lehet, hogy ez még gázabb, de mindegy. És így jó. Nem tudnám kibírni, ha beülnénk valami krimóba vagy elmennénk egymáshoz. Sé-tálgatunk a sorok között, és képes negyed óra alatt megnyugtatni. Csupa olyasmivel, amit nem is olyan rég még durván cikinek éreztem volna, és küldtem volna elfele az anyukája izéjébe.

Most meg hat. Olyanokat mond, hogy gondolkodjak el rajta, mért fáj nekem a másik léte, meg a véleménye? Valahol a szokásos felebaráti rizsa ez is, de Csárli nagyon tudja. Meg hogy lapátoljam tisztára az agyamat, minek bele ez a sok elkúrt gondolat. De nem észl oszt, nem is magyaráz, hanem csak úgy beszélget. Azt hiszem, ha nem vagyok ott, akkor is ugyanezeket mormolja magának, szép halkan, befordulva a téstás sorról az állateledelekhez.

A Beussal kipróbáltam. Minél agyemenésesebb ötletei vannak, annál figyelme-sebben hallgatom. Ha berúg, óvatosan levetkőztetem, ágyba dugom. Bár ez így elég hülyén hangzik. Nem is érti, mi van. Néz rám, egyszerre meghatott és sík-ideg, látszik rajta. Aztán ráüvölt szerencsétlen Somira. Vagy sírógörcsöt kap. Amióta kis híján elgázoltam a fatert, hirtelen hozzá is más lett viszonyom. Csár-linak ebben is masszívan benne van a keze. Annyit kérdezett csupán, Anyáddal szívesen beszélgetnél? Mondom még szép, de meghalt. Na, látod. Apáddal még dumálhatsz, de csak addig, amíg él. Ennyi. És működik. Lehet, hogy őrző-védő kellene legyenek a Tecsóban? Beszárás ez az egész, komolyan.

Kotász doktor hümmögetve bólogtatott.

Nézd, itt végig...

Balogh Margit érezte, hogy valami ősi, belső remegés fogja el, ahogy a ké-pernyő fölé hajolt. Mintha még sosem görbült volna egy lelet fölé, mintha eleddig azt sem tudta volna, mit jelentenek a sűrű, színes pontocskák, leg-feljebb kényelmetlen sejtés él benne.

Kotász a ceruzája radiós végével mutogatott.

Itt van egy góc, itt egy másik, meg itt is egy kisebb.

Vagyis tele van, mondta lassan Balogh Margit.

Enyhén szólva..., felelte Kotász. Aztán még folytatta. A problémásabb, hogy a májon és a vesén is akad, nem is kevés.

A főorvos asszony felállt, és kisímitotta a döntött testhelyzetben előre hullott haját az arcából.

Az a fura, hogy teljesen jól van, látszólag. Nem panaszkodott az utóbbi időben?, kérdezte Kotász.

Két napja láttam először ötven év után.

Vagy úgy. De mért kerül be hozzánk?

Eredetileg azért, mert elgázolta a fia.

Aha. Az sem gyenge. A fia.

Balogh Margit a füle mögé tűrte a legrakoncátlanabb tincset.

Ugye, ne nagyon kérdezem, mit lehet még tenni?

Nem vagyok onkológus, tárta szét a kezét Kotász.

De látod, amit látsz.

Azt látom, bólíntott a férfi.

Köszönöm, mondta Balogh Margit.

Ugyan már.

Mennyire semmissé tud lenni minden. A Havasi Józsiáról jutott eszembe. Felkutatott és bejött megnézni, mért lógok a Barnából, ahol a sakkpartikat bonyolítjuk Guszti úr elmaradhatatlan kibicélése mellett. Jól letolt, hogy itt heverészek, miközben neki elvonási tünetei vannak, hogy nem kalapálhat el, ahogy szokott. Megjegyzem, minimum nyolcvan százaléban én adom a mattot a drágalátos kollégának.

És így a könnyebb, hagyni mindent a francba.

Kilencvenben odajött, azt mondta, meghív a Barnába. Ez volt a legközelebb a próbateremhez. És szépen előadta, hogy huszonhárom éven át jelentett rólam, mert miután a bátyám, az a lökött Botond disszidált, és később az USA-ból néha beküldött egy-egy hangszert, amit jól-rosszul elpasszoltam, gyanús elemmé váltam. A leggyanúsabb persze ő maga volt, a Havasi, ezért tudták berántani spiclínek. A néhanapján engedélyezett nyugati koncertek után valutázott, meg dugta a szakszervezeti bizalmi bénejét. A kettő együtt sok volt.

Ezt mesélte egy egész délután, miközben megittunk egy kisvájlingra való Unicumot. És azóta sakkozunk minden kedden és pénteken. Néha teszek valami pikírt megjegyzést az írogató emberekre, meg Frédinek hívom, mert a trombitássága miatt ez volt a roppant szellemes fedőneve, Frédi. Ő meg bírja, mert bírnia kell, de van, hogy Béninek nevez, és ezen lassacskán elmulatunk. Guszti úr is szeret beleszellemeskedni, benyögi, hogy a két sörkorszaki szaki.

Hiába, hogy még a legdöglesztőbb nyárban is megmaradunk borosnak, legfeljebb hosszú lépésre váltunk.

Tegnap megjelent a sakkal a hóna alatt, és rám förmedt, Na mi van, meg akarunk halni, mester? Nem hagyhattam ki a ziccert, Lószart, épp most támadok fel!

Lenyomtunk hét partit, szigorúan őszibarack- és narancs-dzsúzzal öblögetve. Öt-kettőre meg is tépáztam a becsületét. Kedveskedve azzal búcsúzott, Dögölj meg, drága barátom.

Így évődünk mi egymással, meg sem tudom mondani, hány éve pontosan.

Fél tíz után Balogh Margit lépett be a kórterembe.

Gambrinusz beteg, jól vagyunk?

Erre gyorsan leeresztettem a *Láthatatlan légiót*, vigyázz ülésbe vágtam magam, és úgy jelentettem.

Igenis, tekintetes és nagytiszteletű főorvos asszony, jól vagyok. És amennyiben magácskának is jól tetszik lenni, akkor kijelenthetem, hogy jól vagyunk. Halványan elmosolyodott, mint aki fáradt, és leült az ágyam alól előhúzott fém hokedlire.

Ma én ügyelek, mondta.

Hú, akkor biztonságban leszünk!, örvendeztem rögvest, de nem nagyon hatott. Inkább elmélázva folytatta.

Tudod, mióta nem ügyeltem így, egész éjszakásat? Legalább tíz éve. Azt hiszi az ember, hogy vannak visszahozhatatlan dolgok, és többnyire így is van. Aztán néha mégsem.

Igazából nem tudtam, mit mondjak erre. Olvastam volna tovább, mi újság a Szaharában. De nem kellett hozzá nagy ész, hogy beszélgetni szeretne velem. Hát menekülésként kérdeztem.

És akkor most jó? Fogsz tudni aludni az éjjel?

Megvonta a vállát.

Nem is tudom, majd elvállik. Valaha úgy fel tudtam szívni magam, akár egy szemernyi alvás nélkül végigcsináltam az éjszakát. Csak ez eléggé rég volt. A térdére könyökölt, az öklére támasztotta az állát. Majdnem szép volt ebben a kevéske lámpafényben, ami az arcára esett.

Sanszos, hogy ébresztenek? Vannak súlyos esetek?, faggattam tovább.

Nem vészes. Aztán elterelte a szót. Azért kedves fiadtól, hogy ennyit jön.

Működik benne némi lelkiismeret-furdalás. De nem bánom. Illetve..., mondjuk, én sem voltam a legtökéletesebb apa annak idején. Hamu a fejre, a tény akkor is tény. Délután tanítás, este koncert vagy valami jó kis operett a színházi árookban. Utána meg a büfé. Csoda, hogy amikor beszélni kezdett, mindent úgy kérdezett, hogy Azmianyaott? Ha meg otthon voltam, Azmianyaott, apa?!

Balogh Margit elmosolyodott.

Ezek a legszebb emlékek.

Kicsit megvontam a vállam, nem nagyon akartam tovább szőni ezt a gondolatmenetet. Margit megjegyzését kissé édeskésnek éreztem. Gügyögőnek, amit a legnehezebben viseltem.

65

Vissza kellett zökkentenem valamelyest.

Amikor nekem jött a kocsí és végighemperedtem a zebrán, azt gondoltam, na, ütött az órá. Aztán kiderült, csak a fiam ütött. El.

De rosszul sült el az akcióm. Balogh Margit a karomra tette a kezét.

Bolondos vagy, Gambrinusz. De ez a szerencséd, valószínűleg.

Megköszörültem a torkom, tettem egy heves mozdulatot, mintha oda kellene kapnom a *Láthatatlan légióért*, nehogy lecsússzon, és ez jó ürügyet szolgáltatott rá, hogy kirántsam a karom a keze alól.

Erre fel úgy kapta el, mintha rácsaptam volna.

Rögvest fel is állt, a lábával visszalökte a hokedlit az ágy alá.

Végig kell mennem a két osztályon, mondta hadarva. Majd később még benézek, de ez ne zavartasson, ha aludni szeretnél.

Annyit feleltem, Jó.

Az ajtóból visszafordult még.

Ugye nem fáj semmid?

Csak biggyesztettem egyet.

Még egy pillanatot várt.

Megmondanád, Gambrinusz?

Ezt most már egy csöppet untam.

Nem hiszem, feleltem. Úriember nem dicsekszik a nyavalyáival. Mert még a végén megsajnálják, amitől mentsen a drágalátos jó Isten.

Balogh Margit erre a fejét csóválta csak.

Mondom, hogy bolondos.

És kilépett az ajtón. Hallottam, hogy fapapucsá kopogása távolodik, meg hogy Cili nővér mond neki valamit, de már nem értettem, mit.

Végre újból beletemetkezhettem a *Láthatatlan légióba*. Előtte volt az egész este és az éjszaka.

Nagyon szeretem a teknősömet, amit papa Jézuskája hozott. Színes csillagokat vetít a plafonra. Egyszer kéket, aztán zöldet, aztán sárgát, meg persze pirosat. A csillagok ide-oda bókászának a szobában, körbesétálnak engem is, és ez olyan megnyugtató. Őket nézem, amíg teljesen el nem álmosodom. Bár elég nehezen megy. Sokat gondolok Csengére. Kiderült, hogy Bálint és Gergő is szerelemes belé. Egyszerre három fiú, velem együtt. Nem tudom, mi lesz. Csenge szerint vigyázzak, hogy viselkedek, mert különben rám szabadítja a Vörös Varjút, ami ki fogja vájni a szememet, a lyukon keresztül berepül a fejembe, és a fülemben

kihajigálja az agyvelőmet. De ezt kedvesen mondta, azért, hogy megóvjon, mert szeret. Amúgy meg esze ágában sincs még férjhez menni, szóval, csak nyugi, majd alakulnak a dolgok.

Jó lett volna anyut megkérdezni, ő mit gondol erről, illetve, mint lány, vagyis már régóta nő, hogyan viselkedne ilyen helyzetben. De sajnos ma is elég sokat italozott, úgyhogy amikor apu hazajött, vele volt elfoglalva. Velem megígértette, hogy úgy fogok viselkedni, mint egy okos nagyfiú, és szépen lezuhanyozom, majd bebújok az ágyba. Úgyhogy bebújtam az ágyba, és onnan rikkantottam, hogy jöhet mesélni. Bejött, azt kérdezte, mint általában, Na, kapitányom, minden rendben a fedélzeten? Ez a Ruminiegér miatt jött divatba, amiből fel szokott olvasni, de inkább régebben, mert az utóbbi időben már nincs rá energiája. Szóval, marad a teknős és a csillagok.

